

ХРИСТО ФОТЕВ
ИЗ „СПОМЕН ЗА ЕДИН ЖИВ“

chitanka.info

*И ето — аз вървя срещу легендата за себе си.
(Прости ми ти, провинциална митологийо.)
Над спомените и над думите е мойта биография —
в агонията на мечтата ми за щастие.
Останалото е банално досие... Наистина
да се скърби е престъпление — предателство
след тая царствено завършена история —
монументалното ми детство... Нищетата ни
— над нея ний... Аз помня — тя излъчваше величие.
Квадратната конструкция на масата ни дървена.
В любовно-свършеното мълчание —
семейството... Ах, как растеше блясъка
от чашата с вода... Как ний се смеехме.
(И как сияеше седефа на зъбите ни.)
Но помня — как заспивах неочаквано
с криле под бялата възглавница. И опита
(как той се пръсна в тъмното) на майка ми
да ме заключи във едно ридание...
На майка ми... Защо тя непрекъснато
ме викаше по име? Как го сричаше —
по-точно как го мятеше във въздуха
със писъка на устремено копие...
И към какво тя искаше наистина
до болка да ме прикове? Към него ли?
Когато аз вървах пред него. Целия
в небето анонимно на живота си
и в имената — хиляди, — с които вий,
прекрасни и безименни, ме викахте.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.